

## POSTANOWIENIE

Dnia 23 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa S. Spółki z o.o. w likwidacji z siedzibą w K.  
przeciwko Agencji Nieruchomości Rolnych  
o ustalenie,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 czerwca 2016 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie  
z dnia 2 kwietnia 2015 r., sygn. akt I ACa 1462/14,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej  
kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu  
kosztów postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Według art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten

pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy, dopuszczającymi wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Strona powodowa zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi Sądu Apelacyjnemu z dnia 2 kwietnia 2015 r. naruszenie art. 17b ust. 2a ustawy z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa, art. 65 § 1 k.c. oraz art. 217 § 1, art. 227 i 278 § 1 k.p.c., a wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniła oczywistą jej zasadnością wskutek błędnej wykładni i niewłaściwego zastosowania przez Sąd Apelacyjny art. 17b ust. 2a ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa, ewentualnie wystąpieniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego: czy w świetle art. 17b ust. 2a ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa dopuszczalne jest złożenie przez Prezesa Agencji użytkownikowi wieczystemu oświadczenia woli obejmującego zmianę dotychczasowej opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego, o której mowa w ust. 1 tego przepisu, jeżeli przed złożeniem tego oświadczenia nie doszło do skutecznego ustalenia tej opłaty po raz pierwszy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienie przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy wskazana w niej wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest dostrzegalna, bez potrzeby dokonywania głębszej analizy (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11). Innymi słowy, przytoczone w skardze kasacyjnej okoliczności powinny jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (por. T. Wiśniewski, w: H. Dolecki, T. Wiśniewski, red., Kodeksu postępowania cywilnego. Komentarz, t. II, Warszawa 2010, s. 233 i 234). W sprawie nie ma podstaw do stwierdzenia takiego naruszenia art. 17b ust. 2a ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa.

Nie występuje też wskazane w skardze kasacyjnej istotne zagadnienie prawne dotyczące wykładni art. 17b ust. 2a ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa. Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa, zaś zagadnienie wskazane w skardze kasacyjnej było już przedmiotem wyjaśnień Sądu Najwyższego, niepodważonych skutecznie przez stronę skarżącą. Udzielona przez Sąd Apelacyjny pozytywna odpowiedź, na pytanie, czy w świetle art. 17b ust. 2a ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa dopuszczalne jest złożenie przez Prezesa Agencji użytkownikowi wieczystemu oświadczenia woli obejmującego zmianę dotychczasowej opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego, o której mowa w ust. 1 tego przepisu, jeżeli przed złożeniem tego oświadczenia nie doszło do skutecznego ustalenia tej opłaty po raz pierwszy, pozostaje w zgodzie ze stanowiskiem zajęтым przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21 czerwca 2013 r., I CSK 741/12 i racjami leżącymi u podstaw tego stanowiska. Negatywna odpowiedź uniemożliwiłaby Agencji skuteczne ustalenie opłaty rocznej na przyszłość w razie toczącego się postępowania co do wcześniejszego okresu także w takich stanach faktycznych, jak rozpatrywane w niniejszej sprawie, a to nie dałoby się w sposób oczywisty pogodzić z art. 17b ust. 1 pkt 3 ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej strony powodowej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z art. 98 w związku z art. 108 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c. oraz § 6 pkt 7 i § 12 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowione z urzędu (Dz. U. 2013.490), a także § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804).

db